

MUHAMMAD

DEN PROFETISKE MISSION

Et Studie af hans levnedskildring

Af
Hamza Abu Jibreel
og
Yousef Abdellatif

1. Udgave

Ophavsret har ingen eksistensberettigelse hvorfor bogen kan citeres, kopieres, oversættes og trykkes uden tilladelse.

Dawah Studiecenter Publikationer

www.al-dawah.dk

ISBN 978-87-992944-1-1

Oversættelse af Qur'anen

Det skal stå fuldstændigt klart, at Qur'anen udelukkende er autentisk i den oprindelige arabiske tekst. Eftersom en perfekt oversættelse af Qur'anen er uopnåelig, har vi i denne bog benyttet en Meningsmæssig Oversættelse af Qur'anen [MOQ]

Ayaat fra Qur'anen vil fremstå i *kursiv*, og udtalelser fra Sendebudet ﷺ forekommer i **fed**; og islamiske termer forekommer i *kursiv* og i ( )

ﷻ - *Jalla Jalalahu* - (Den Ophøjede og fri for mangler)

ﷻ - *'Azza wa Jalla* - (Han er Mægtig og Majestætisk).

ﷻ - *Subhanahu wa Ta'ala* - (Han er Perfekt og Ophøjet).

ﷻ - *Sall Allahu 'alayhi wa Sallam* - (Må Allahs fred og velsignelser være med ham)

ﷻ - *Radiy Allahu 'anhum* - (Må Allahs velbehag være med dem)

ﷻ - *Radiy Allahu 'anhu* - (Må Allahs velbehag være med ham)

ﷻ - *'Alayhis-Salam* - (Fred må være med Ham)

Omslag og grafisk tilrettelægning

Yousef Abdellatif

Marts. 2009

København

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

❖ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ
يَاذَنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ❖

”Åh profet! Vi har visseelig sendt dig som et vidne og en, der forkyynder glædeligt nyt, og som en advarer. Og en, der kalder til Allah på Hans befaling, og som en lysgivende lampe. Og forkyynd de troende det glædelige budskab, at de vil opnå en stor nåde fra Allah”. Surah Al-Ahzab, Ayah 45 til 48.

Indholdsfortegnelse

INDHOLDSFORTEGNELSE	7
INDLEDNING	9
MISSIONEN.....	10
KAMPEN I MAKKAH.....	12
MADINAH FASEN	16
MISSIONENS FULDENDELSE	27
HVORDAN EFTERLEVER DA'WAHBÆREREN DENNE MISSION?.....	30
ARBEJDET FOR PARADIS.....	39
ALLAHS SENDEBUDS ﷺ SEERAH	40

Indledning

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Det var et ganske normalt liv; kone, børn, levebrød, stamme og slægtninge, men den tid, hvor man kunne gøre, hvad almindelige mænd plejer at gøre, blev afbrudt da Englen *Jibreel* جبريل bragte en mission til Allahs Sendebud ﷺ. Det skulle tynde hans sjæl, og dog holde den i live, pulserende og passioneret efter opfyldelse indtil den dag hvor han skulle mødes med den Sublime Ledsager ﷺ.

Denne Mission skulle nå ud til hele menneskeheden - så de kunne erklære deres erkendelse af Allahs ﷻ Ophøjethed, og anerkende menneskets behov for at overlade sit liv og affærer til Ham ﷻ med hengiven underkastelse.

Fordi han havde forstået naturen af sit kald, så anerkendte Allahs Sendebud ﷺ denne byrde fra starten af med ord, som indikerede overbevisning og villighed: **"Ingen hvile"**, udbrød han, **"vil der være efter i dag!"** Han indså omfanget af den opgave, som lå forude.

Hvordan bærer man Sandheden til et uregerligt og stædigt folk, hvor ændring er en forbandelse for de eksisterende strukturer og forhold? At kalde til en fredelig omvæltning af livets veje, som var kommet på afveje fra Himlenes veje; og at stå overfor denne uretfærdighed, frygt og usikkerhed, som blev påført af dem, som ville stoppe ham for enhver pris. Men han ﷺ vidste, at universet som han beboede, fik sin næring fra Skaberen og Beskytteren (*Al-Mawla*). Styrket med sin *Iman* og *Tawakkul* gik han ﷺ i gang med arbejdet, og Missionen han var blevet betroet med.

Missionen

Profeten ﷺ blev sendt af Allah ﷻ med Islam; og en mission for at lade den sejre som en verdensanskuelse og et livssystem, for at tage menneskeheden ud af mørket og ind i Islams Lys. Og han ﷺ arbejdede målrettet og ihærdigt for at etablere en stat, der har til formål at sikre implementeringen af hele Islam både indenrigs og udenrigs og bære Islam til andre nationer via *Da'wah* og *Jihad*.

Han ﷺ var en universel profet med et universelt budskab, og med et universelt kald til en universel livsstil med en universel *Shari'ah*. Den, som bar sådan et budskab, kunne aldrig være indskrænket i sin vision eller rækkevidde af farve, sprog, grænser, tid eller sted. Det var derfor ikke underligt, at Allah ﷻ henvendte sig således til Sin Profet:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

"Og Vi har ikke sendt dig (åh Muhammad) som andet end en barmhjertighed til 'Aalameen (hele verden indtil Dommens Dag)." [MOQ. al-Anbiya' 21:107]

Sendebudet ﷺ er blevet beskrevet som en barmhjertighed, fordi det budskab han ﷺ bragte, er kommet for menneskets bedste idet det kommer fra Skaberen ﷻ. Det er en barmhjertighed, som vil frelse menneskeheden fra tilbedelsen af mennesket, og bringe det til tilbedelsen af Skaberen af mennesket. Allah ﷻ siger i *Surat As-Saff*:

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ﴾

"Det er Ham, som sendte Sit Sendebud (Muhammad) med Vejledningen og Sandhedens Deen, for at lade den sejre over alle de andre levemåder, selvom idoltilbederne måtte hade det."

[MOQ. al-Saff 61:9]

Imam al-Shafi'i رحمہ اللہ sagde: "Allah ﷻ lod Sit Sendebuds Deen overvinde alle andre levemåder til sådan en grad, at det var tydeligt for enhver der lyttede, at dette var Sandheden, og hvad end der modstred den, var Falskhed."

Han رحمہ اللہ sagde også: "Han lod (Islams) Deen sejre over *Shirk*, Bogens folk, og de arabiske idoltilbedere. Og han besejrede de arabiske idoltilbedere, indtil de villigt eller uvilligt omfavnede Islam; og han bekæmpede Bogens folk, og tog dem som (krigs)fanger indtil nogle omfavnede Islam og andre betalte *Jizyah*, underkuet i landet, og (Islams) styre blev implementeret over dem. Og dette er meningen med, at (Islams) Deen overvinder alt, 'selvom idoltilbederne måtte hade det'." [al-Khazin, Lubab al-Ta'wil fi Ma'ani al-Tanzil]

Kampen i Makkah

Ligesom enhver *Da'wah*berer ville gøre i dag, så følte Profeten ﷺ frygt og bange anelser i begyndelsen, ved tanken om at påtage sig sådan en stor opgave. 'Ali ؑ sagde, at da denne *Ayah*, 'Og advar dine nærmeste slægtninge' [*Surat As-Shu'ara'* 26:214], blev åbenbaret, så sagde Allahs Sendebud ﷺ bl.a. til ham:

«وَعَرَفْتُ أَنِّي مَتَى مَا أَنَادِيهِمْ بِهَذَا الْأَمْرِ أَرَّ مِنْهُمْ مَا أَكْرَهَ ,
فَصُمْتُ حَتَّى جَاءَ جِبْرَائِيلُ , فَقَالَ : يَا مُحَمَّدُ , إِنَّكَ إِلَّا تَفْعَلْ
مَا تُؤْمَرُ بِهِ يُعَذِّبُكَ رَبُّكَ . فَاصْنَعْ لَنَا صَاعًا مِنْ طَعَامٍ»

”Og Jeg vidste så snart Jeg ville gå i gang med at invitere dem til denne sag, at de ville reagere negativt. Så Jeg forholdt mig tavs, indtil *Jibreel* ؑ kom og sagde: ”Åh Muhammad! Hvis du ikke gør, som du er blevet befalet, vil din Herre straffe dig.” Så lav et måltid mad til os...” [Hadith 20.374 fra *Tafseer al-Tabari* til 26:214]

Profeten ﷺ vidste, at han måtte opbygge sin *Kutla* (kernegruppe), og med det i sinde begyndte han ﷺ at bruge *Dar al-Arqam* bin Abi al-Arqam ؑ som sin base, hvorfra han kunne invitere og opbygge sine *Sahabah*.

Og 'Uthman bin al-Arqam ؑ berettede: 'Jeg var en af de modige i Islam; og min far var den syvende person, som omfavnede Islam. Hans hus lå på *Safa* ' bjerget hvor Profeten ﷺ plejede at bo.

Derfra inviterede han ﷺ folk, og mange af dem omfavnede Islam. Mandag aften lavede Profeten ﷺ denne *Du'a*:

«اللَّهُمَّ أَعِزِّ الْإِسْلَامَ بِأَحَبِّ هَذَيْنِ الرَّجُلَيْنِ إِلَيْكَ يَا أَبِي جَهْلٍ أَوْ
بِعُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ»

**"Åh Allah, styrk Islam med den af disse to mænd
Du elsker mest: Abu Jahl ('Amr bin Hisham)
eller 'Umar bin al-Khattab."**

[Musnad Ahmad, i Kitab al-Mukthireen min al-Sahabah]

Så kom 'Umar bin al-Khattab ﷺ næste dag, og omfavnede Islam i *Dar al-Arqam*. Derefter gik de ud, lavede *Takbeer* (råbte **Allahu Akbar**), og lavede *Tawaf* omkring det Hellige Hus offentligt. På det tidspunkt blev al-Arqams hus kaldt for *Dar al-Islam*.⁹ [Rapporteret af al-Hakim i al-Mustadrak, bind 2/502]

Profeten ﷺ opbyggede sin gruppe af *Sahabah* med det formål at bære *Da'wah* til samfundet. Og Ibn Kathir berettede via 'Aishah, må Allah være tilfreds med hende, som sagde: 'Da Profetens ﷺ ledsagere forsamlede sig, og de var 38 mand i antal, så opfordrede Abu Bakr ﷺ Profeten ﷺ til at offentliggøre kaldet. Men Profeten ﷺ sagde: **'Åh Abu Bakr, vi er stadig få.'**

Men da ordren, '*Proklamér åbent, hvad du er befalet*' [MOQ al-Hijr 15:94], kom, marcherede han ud sammen med sine *Sahabah* i to rækker, for at proklamere Islam, med Hamzah ﷺ i spidsen for den ene række, og 'Umar ﷺ i spidsen for den anden.'

Altså anstrengte Profeten ﷺ sig i Makkah, for at overbevise folk om deres forpligtelser overfor Allah ﷻ. Men afvisninger og latterliggørelser var dagens kost. Og Profeten ﷺ led, men han holdte ud. *Sahabah* ﷺ led også af stor fattigdom og sult i løbet af den treårige boykot fra *Shi'ab* bin 'Abdul Muttalib. Et eksempel på, hvor hård en tilstand de levede under, har vi fra Sa'd bin Abi Waqqas' ﷺ beskrivelse. Sa'd ﷺ fortæller: 'Jeg gik ud om natten

for at forrette min nødtørft. Mens Jeg urinerede, så hørte Jeg en raslende lyd fra det sted, hvor jeg urinerede; det var et tørt stykke kamelskind. Jeg samlede det op, vaskede det og brændte det, og puttede derefter noget vand på det. (Så spiste jeg det), og jeg fik en styrke fra det, som varede i tre dage.’

Hans ﷺ ledsagere omkring ham, bl.a Bilal, ’Ammar og Sumayyah, blev som bekendt underlagt en ubeskrivelig smerte og tortur; men hans ﷺ *Iman* aftog ikke. Og han ﷺ blev heller ikke påvirket af den frygt og fristelse, der blev lagt som fælder af *Quraysh*, da de tilbød ham penge, magt og kvinder, for at lokke ham væk fra denne Mission. Men sikke et modigt og ubøjeligt svar, han gav dem; selve mottoet for enhver *Da’wah* bærer i dag:

«وَاللّٰهُ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِيْ وَ الْقَمَرَ فِيْ شِمَالِيْ عَلٰى
اَنْ اَتْرُكَ هٰذَا الْاَمْرَ حَتّٰى يُظْهَرَهُ اللّٰهُ اَوْ اَهْلَكَ دُوْنَهُ مَا تَرَكْتُهُ»

”Ved Allah! Om de lagde solen i min højre hånd, og månen i min venstre, for at jeg forlader denne sag (Islam), før Allah giver den sejr, eller jeg dør undervejs, så vil jeg aldrig forlade den.” [Ibn Hisham:

Seerah Ibn Hisham, Ibn Kathir: al-Bidayah wan-Nihayah, Al-Tabari: Tarikh al-Tabari]

Han ﷺ oplevede livets bedrøvelse og sorger, da han mistede sin elskede Khadijah, og derefter sin onkel Abu Talib, men han maste hele tiden på med en ubøjelig higen efter fuldførelse. Og som han ﷺ fortalte ’Aisha, må Allah være tilfreds med hende, så oplevede han ﷺ den værste dag i sit liv, da *Ta’if*s jord blev rødnet med en Profets ønske om at bære sit Budskab, og lade sin *Deen* sejre. Hans ﷺ eneste besvarelse var blandt andet disse ord, som blev udtalt i en *Du’a*:

«إِنْ لَمْ يَكُنْ بِكَ عَلَيَّ غَضَبٌ فَلَا أُبَالِي»

”(Åh Allah,) Hvis Du ikke er sur på mig, så gør det ikke noget.” [Seerah Ibn Hisham, Bind 1, s. 421]

Trods afvisning og fejlslag, så blev Profeten ﷺ ved med at besøge stammerne, indtil Allah ﷻ begunstigede ham ﷺ med *Nusrah* fra stammerne, *Al-'Ams* og *Al-Khazraj*, der var de regerende stammer i *Yathrib*.

Madīnah Fasen

I byen Madīnah kunne han ﷺ have levet et komfortabelt liv som regent. Men selvfølgelig var hans ﷺ Mission ikke fuldendt endnu, og nydelsen af dette livs goder, ville formindske de goder, som skulle komme senere i det Hinsides. Det blev berettet, at 'Umar bin al-Khattab ؓ engang tog hen for at besøge Profeten ﷺ. Efter at have fået tilladelse til at komme ind, så klatrede 'Umar op ad stigen, og trådte ind i det lille værelse, hvor han ﷺ boede. 'Umar sagde: 'Jeg besøgte Allahs Sendebud ﷺ, mens han lå på en måtte. Jeg så ned, mens han trak sit nederste klæde over sig. Han havde ikke noget andet på, og måtten havde efterladt mærker på hans side. Jeg så mig omkring på det Allahs Sendebud ﷺ havde, og så kun en håndfuld byg, som fyldte omkring en *Sa'* (et mål), og en lignende mængde af mimose blade i hjørnet af værelset, og nogle lædertaske ting i nærheden, og jeg blev rørt til tårer. Han ﷺ sagde:

«مَا يُنْكِيكَ يَا عُمَرُ»

”Hvad får dig til at græde, åh 'Umar?”

Jeg svarede: 'Åh Allahs Sendebud, hvordan kan jeg ikke græde? Denne måtte efterlader mærker på din side, og jeg kan kun se det, jeg har set af dit fødelager. Og Cæsar og Chosroes lever et liv af velstand, mens du er Allahs Sendebud, og se hvad du har!’ Han ﷺ sagde:

«أَمَّا تَرْضَى أَنْ تَكُونَ لَهُمُ الدُّنْيَا وَلَنَا الْآخِرَةُ»

’Er det ikke nok for dig, at de får denne verden, og vi får den næste?”

Og det blev også berettet af Al-Hakim, via Abu Tha'labah Al-Khashni, som sagde, at: "Når Allahs Sendebud ﷺ vendte tilbage fra en kamp eller rejse, plejede han ﷺ først tage hen til moskéen og bede to *Raka'ah*. Derefter tog han ﷺ hen til sin datter, Fatimah - må Allah være tilfreds med hende, og endelig til sine koner.

Efter han vendte tilbage, så forlod han moskéen, og blev mødt af sin datter, Fatimah - må Allah være tilfreds med hende, foran sit hjem, og hun begyndte at kysse ham i ansigtet og på øjnene, mens hendes øjne flød med tårer; så sagde han ﷺ til hende:

« يَا بِنْتِي! مَا يُبْكِيكِ؟ »

'Åh min datter, hvad får dig til at græde?'

Hun svarede: 'Åh Allahs Sendebud, det er fordi jeg kan se, at du er helt kruset og udmattet, og dit tøj er helt slidt.' Han ﷺ sagde:

« يَا فَاطِمَةُ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ بَعَثَ أَبَاكَ بِأَمْرِ لَمْ يَتَّقْ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ بَيْتَ مَدَرٍ وَلَا حَجَرَ وَلَا وَبَرَ وَلَا شَعَرَ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ بِهِ عِزًّا أَوْ ذِلًّا حَتَّى يَبْلُغَ اللَّيْلَ »

'Åh Fatimah! Allah ﷻ har sendt din far med en sag, som ikke vil efterlade noget hus (af enhver slags), uden at Allah vil lade den indtræde det med enten ære eller vanære, indtil den når, hvor natten når til.' [Rapporteret af al-Hakim i al-Mustadrak med en korrekt beretningskæde]

Da Profeten ﷺ drog ud for at lave *Hajj* i måneden *Dhul Qa'dah*, så udsendte *Quraysh* en hær under Khalid bin Walid og 'Ikrimah bin Abi Jahl, for at afskære pilgrimmene, før de nåede Makkah. Da Profeten nåede en landsby, som hedder *'Usfan*, så hørte han om

hæren, som var blevet sendt for at afholde ham fra Allahs Hus. Han ﷺ sagde:

«يَا وَيْحَ قُرَيْشٍ لَقَدْ أَكَلْتَهُمُ الْحَرْبُ مَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ خَلُّوا بَيْنِي
وَبَيْنَ سَائِرِ النَّاسِ فَإِنْ أَصَابُونِي كَانَ الَّذِي أَرَادُوا وَإِنْ أَظْهَرَنِي
اللَّهُ عَلَيْهِمْ دَخَلُوا فِي الْإِسْلَامِ وَهُمْ وَافِرُونَ وَإِنْ لَمْ يَفْعَلُوا
قَاتِلُوا وَبِهِمْ قُوَّةٌ فَمَاذَا تَنْظُرُ قُرَيْشُ وَاللَّهِ إِنِّي لَا أَرَالُ أُجَاهِدُهُمْ
عَلَى الَّذِي بَعَثَنِي اللَّهُ لَهُ حَتَّى يُظْهِرَهُ اللَّهُ لَهُ أَوْ تَنْفَرِدَ هَذِهِ
السَّالِفَةُ»

”Ve over *Quraysh*; krigen har opslugt dem! Hvad ville de have lidt af skade, hvis de havde overladt mig og resten af folk til os selv? Hvis de skulle få ram på mig, så er det, hvad de ønskede og giver Allah mig sejr over dem, vil de indtræde Islam i massevis. Hvis de ikke gør det, vil de kæmpe, så længe de har styrken; så hvad tænker *Quraysh* på? Ved Allah, jeg vil ikke holde op med at bekæmpe dem for det, Allah betroede mig med, til Han giver den dominans, eller denne *Salifah* bliver skåret over.” [Musnad Ahmed, i Kitab Awwal Musnad al-Kufiyeen]

Efter en konfrontation imellem Profeten ﷺ og *Quraysh*, så sendte sidstnævnte gesandter, for at mægle en aftale. Profeten ﷺ valgte fredsftalen, med fuldt kendskab til årsagen til overhovedet at forsøge at lave *Hajj*, og han accepterede at vende hjem på den betingelse, at de kunne vende tilbage det følgende år. Nogle af ledsagerne var dybt fortvivlede over Profetens ﷺ tilsyneladende opgiven i *Hudaybiyah* Traktaten, fordi han ﷺ havde fortalt dem,

mens de var i Madinah, at han havde set i en drøm, at han var trådt ind i Makkah, og havde lavet *Tawaf* omkring Huset. Især 'Umar ؓ konfronterede Profeten ﷺ med denne sag, og spurgte: "Sagde du ikke, at vi ville besøge det Hellige Hus, og lave *Tawaf*?" Profeten ﷺ svarede:

«بَلَىٰ أَفَأَخْبَرْتُكَ أَنَّكَ تَأْتِيهِ عَامَكَ هَذَا؟»

"Jo selvfølgelig. Men fortalte jeg, at du ville gøre det dette år?"

'Umar ؓ svarede, 'Nej', så Profeten ﷺ sagde:

«فَإِنَّكَ آتِيهِ وَمُطَوِّفٌ بِهِ»

'Du vil besøge Huset og lave *Tawaf*!'

Og i *Surat Al-Fath* forsikrede Allah ﷻ de Troende om, at Islams *Deen* ville sejre med erobringen af Makkah:

﴿لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ
 إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُؤُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ
 فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا هُوَ الَّذِي
 أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ
 وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا﴾

"Allah vil sandelig opfylde den drøm, som Han viste Sit Sendebud i sandhed. I vil sandelig indtræde den Ukrænkelige Moské (dvs. al-Masjid al-Haram) i sikkerhed, hvis Allah vil.

(Nogle) af jer vil have jeres hoveder barberet, og (andres hår) vil være klippet kort, og de vil ikke frygte. Han vidste hvad I ikke vidste, og udover det skænkede Han en sejr, som var nær. Det er Ham, Som har sendt Sit Sendebud med Vejledningen og Sandhedens Deen så Han kan lade den sejre over alle andre levemåder, og Allah er tilstrækkelig som vidne (herfor).” [MOQ. al-Fath 48:27-28]

Faktisk var *Hudaybiyah* Traktaten et politisk kup for muslimerne. Og det gav Profeten ﷺ tid og mulighed for at bære *Da'wah* uden hindring fra *Quraysh*, skabe en offentlig opinion for Islam indenfor den arabiske halvø, sende gesandter til romerne og perserne, og tage sig af sine umiddelbare fjender i nærheden af Madinah. Efter at have afsluttet Traktaten, vendte Profeten ﷺ sig mod *Khaybar*, og belejrede deres fæstninger, indtil de *Yahoud*, som konspirerede imod staten, blev overvundet. Belejringen af *Khaybar* var meget besværlig for muslimerne, fordi de led af stor sult og trængsler under belejringen. Men efter at være vendt tilbage fra *Khaybar*, så sagde han ﷺ følgende til *Sahabah*, så de ikke tænkte på at slå sig ned, og afholde sig fra at bære *Da'wah*:

«أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَنِي رَحْمَةً وَكَافَّةً فَلَا تَخْتَلِفُوا عَلَيَّ
كَمَا اخْتَلَفَ الْحَوَارِيُّونَ عَلَى عِيسَى بْنِ مَرْيَمَ ; فَقَالَ أَصْحَابُهُ
وَكَيْفَ اخْتَلَفَ الْحَوَارِيُّونَ يَا رَسُولَ اللَّهِ ؟ قَالَ دَعَاهُمْ إِلَى
الَّذِي دَعَوْتُكُمْ إِلَيْهِ فَأَمَّا مَنْ بَعَثَهُ مَبْعَثًا قَرِيبًا فَرَضِي وَسَلِّمْ وَأَمَّا
مَنْ بَعَثَهُ مَبْعَثًا بَعِيدًا فَكِرَهُ وَجْهُهُ وَتَنَاقَلَ»

”Åh folk! Allah har sandelig sendt mig som en barmhjertighed til hele menneskeheden, så bliv ikke uenige med mig, ligesom *Hawariyyun* (dvs. disciple) blev uenige med 'Eesa, Maryams søn.”

Så spurgte *Sahabah*, ”Hvordan blev *Hamariyyun* uenige med ham, åh Allahs Sendebud?” Han svarede: **”Han inviterede dem til det, Jeg har inviteret jer til; den der blev sendt til et sted i nærheden, accepterede det, hvorimod den der blev sendt til et fjernt sted, afskyede det, og satte farten ned.”** [Seerah Ibn Hisham, Bind 2, side 607]

Profeten ﷺ sagde altså til dem, at nu var tiden kommet til at tage Budskabet til kongerne og regenterne udenfor den arabiske halvø. Han ﷺ ønskede at motivere de ambassadører, som han ﷺ ville sende af sted langt væk på en risikabel rejse på hesteryg, med et brev fra ham ﷺ, som inviterede dem til Islam. Så han ﷺ fortalte dem, at han var en barmhjertighed til hele menneskeheden; altså skulle barmhjertigheden spredes og nå ud til de fjerneste lande, og han ville have dem til at overdrage budskabet til menneskeheden. *Subhan Allah*, så snart Profeten ﷺ havde taget sig af *Khaybar*, så tænkte han på Heraclius, Chosroes og Muqawqas selvom Makkah endnu ikke var blevet erobret.

Hudaybiyah Traktaten varede dog ikke længe. Kort tid efter *Mu'ta* kampen, som muslimerne kæmpede mod romerne og muslimerne led store tab, så mente *Quraysh* at de kunne drage fordel af det indirekte, ved at angribe *Banu Khuza'ah*, som var en stamme, der var under Profetens ﷺ beskyttelse. Angrebet blev udført af deres allierede, dvs. *Banu Bakr*, som dræbte nogle af mændene fra *Banu Khuza'ah*. Det var selvfølgelig en klar overtrædelse af Traktatens betingelser hvilket Profeten ﷺ besvarede ved at forberede en hær, som skulle erobre Makkah.

Erobringen af Makkah var en relativt ublodig invasion, hvor Profeten ﷺ vandt folks hjerter og sind, simpelthen på grund af måden, han gjorde det på. Han ﷺ gjorde nogle ting for at fjerne barrierer, så han kunne overtale folket, og det var tilsyneladende ikke i forbindelse med Missionen, men var blot god moral og

velgørende gerninger. For at gøre det lettere for Abu Sufyan (som havde omfavnet Islam i al hemmelighed), og som en god gestus, så sagde Profeten ﷺ:

«مَنْ دَخَلَ دَارَ أَبِي سُفْيَانَ فَهُوَ آمِنٌ ، وَمَنْ أَغْلَقَ بَابَهُ فَهُوَ آمِنٌ
وَمَنْ دَخَلَ الْمَسْجِدَ فَهُوَ آمِنٌ»

”Den der indtræder Abu Sufyans hus vil være i sikkerhed; den der bliver i sit eget hus vil også være i sikkerhed; og den der indtræder moskéen, vil være i sikkerhed.” [Seerah Ibn Hisham, Bind 2, side 403]

Da han ﷺ så en mand ryste, ved synet af den marcherende hær, så fortalte Profeten ﷺ ham:

«هَوْنٌ عَلَى نَفْسِكَ ، فَإِنِّي لَسْتُ مُلِكًا ، وَإِنَّمَا أَنَا ابْنُ امْرَأَةٍ مِنْ
قُرَيْشٍ كَانَتْ تَأْكُلُ الْقَدِيدَ»

”Vær rolig; Jeg er ikke en konge. Jeg er blot søn af en kvinde fra *Quraysh*, som plejede at spise af kød, som blev tørret i solen.”

Profeten ﷺ vendte sig derefter mod *Quraysh*, og sagde:

«يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ مَا تَرَوْنَ أَنِّي فَاعِلٌ بِكُمْ؟ قَالُوا: خَيْرًا أَخَ كَرِيمٍ
وَ ابْنُ أَخٍ كَرِيمٍ قَالَ فَإِنِّي أَقُولُ لَكُمْ كَمَا قَالَ يُوسُفُ لِإِخْوَتِهِ لَا
تُزَيِّبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ اذْهَبُوا فَأَنْتُمْ الْطَّلَقَاءُ»

"Åh folk fra *Quraysh*! Hvad synes I, jeg skal give jer af behandling?" De sagde: "En god behandling, åh beærede bror, og søn af en bæret bror." Så sagde han ﷺ: **"Jeg vil sige til jer, ligesom (Profeten) Yusuf ؑ sagde til sine brødre: 'I dag skal I ikke irttesættes.'**" [*Surah Yusuf* 12:92] **"Gå, for I er befriet."** [Zaad al-Ma'aad, Bind 3, side 360]

Sa'd bin 'Ubadah råbte: "I dag er en slagtedag. I dag er der ikke noget tilflugtssted. I dag har Allah ydmyget *Quraysh*." Da Profeten ﷺ hørte det, sagde han: **"I dag er en dag med barmhjertighed og tilgivelse, hvor Allah vil ophøje *Quraysh*, og bære denne *Ka'bah*."** Efter at have ødelagt idolerne i *Ka'baen*, kom Profeten ﷺ ud og så 'Ali ؑ holde nøglen til *Ka'baen*, mens han sagde: "Giv os formynderskabet over *Ka'baen*, og opgaven at forsyne alle pilgrimmene med vand." Men i stedet for at give nøglen til 'Ali, så spurgte Profeten ﷺ: **"Hvor er 'Uthman bin Talhah?"** 'Uthman blev hidkaldt, og Profeten ﷺ sagde til ham: **"Her er din nøgle, 'Uthman. I dag er en dag med *Birr* og *Wafa*."** Han ﷺ sagde:

«خُذُوهَا خَالِدَةً تَالِدَةً لَا يَنْزِعُهَا مِنْكُمْ إِلَّا ظَالِمٌ يَا عَثْمَانُ»

"Tag den som en personlig arv for altid. Kun en tyran vil tage den fra jer, åh 'Uthman."

Dette var manden, som bar nøglen til *Ka'baen*, og som nægtede at give nøglen til Profeten ﷺ før *Hijrah*, og havde opført sig uforskammet overfor ham ﷺ. Så havde Profeten ﷺ sagt til ham: **"En dag vil komme, 'Uthman, hvor du vil se denne nøgle i mine hænder. Derefter vil jeg give den til hvem jeg vil."** 'Uthman svarede skarpt: "Hvis denne dag kommer, så vil *Quraysh* blive ydmyget og knust." **"Nej"**, havde Profeten ﷺ roligt sagt, **"for den vil være æret, og i sikkerhed."** [Zaad al-Ma'aad, Bind 3, side 361]

Efter Makkahs erobring, dannede *Hawazin* og *Thaqif* stammerne en koalition, for at bekæmpe muslimerne. Profeten ﷺ rejste en stor hær og de to hære mødtes ved *Hunayn* dalen. I begyndelsen gik det ikke godt for muslimerne, men ved Allahs ﷻ Nåde, så overvandt de fjenden til sidst. I fordelingen af krigsbyttet udviste han ﷺ igen stor politisk visdom; noget som blev misforstået af *Al-Ansar* i begyndelsen, idet de selv ikke fik noget af krigsbyttet, men så en stor del blive givet til den nye konvertit, Malik bin 'Awf, som lige havde anført hæren imod Profeten ﷺ ved *Hunayn*.

En af *Al-Ansar* gav udtryk for hvad resten følte, da han sagde: "Ved Allah, Allahs Sendebud har mødt sit eget folk." Sa'd bin 'Ubadah tog hen til Allahs Sendebud ﷺ, og fortalte ham hvad der var sket. Han ﷺ spurgte så: **"Hvor står du i denne sag, Sa'd?"** Sa'd svarede: "Jeg står sammen med mit folk." Allahs Sendebud ﷺ sagde til ham: **"Så saml dit folk her."** Da alle folk var samlet, så sagde Allahs Sendebud ﷺ til dem:

«يَا مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ مَا قَالَةَ بَلَعْتَنِي عَنْكُمْ وَجِدَّةٌ وَجَدْتُمُوهَا فِي
أَنْفُسِكُمْ أَلَمْ آتِكُمْ ضُلَالًا فَهَدَاكُمُ اللَّهُ بِي، وَعَالَةً فَأَغْنَاكُمُ اللَّهُ
بِي، وَأَعْدَاءَ فَأَلْفَ اللَّهُ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ؟»

**"Åh folk fra Ansar! Hvad er det, jeg hører om jer?
Nærer I dårlige tanker om mig i jeres hjerter?
Kom jeg ikke til jer, mens I var vildledte, og så
vejledte Allah jer gennem mig? Og I var fattige
og Allah berigede jer med mig? Og I var fjender,
og Allah forenede jeres hjerter?"**

De sagde: "Allah og Hans Sendebud er sandelig de mest venlige og generøse." Så sagde han ﷺ: **"Hvorfor svarer I mig ikke, åh**

folk fra Ansar?” De sagde: ”Hvordan skal vi svare, åh Allahs Sendebud? *Manna* og *Fadhl* tilhører Allah og Hans Sendebud.”

Han ﷺ sagde:

«أَمَّا وَاللَّهِ لَوْ شِئْتُمْ لَقُلْتُمْ فَلَصَدَقْتُمْ وَلَصَدَقْتُمْ أَتَيْتَنَا مُكَذِّبًا
فَصَدَقْنَاكَ وَمَخْذُولًا فَنَصَرْنَاكَ وَطَرِيدًا فَأَوْيَيْنَاكَ وَعَائِلًا فَأَسَيْنَاكَ
أَوْجَدْتُمْ عَلَيَّ يَا مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ فِي أَنْفُسِكُمْ فِي لُعَاعَةٍ مِنَ الدُّنْيَا
تَأَلَّفْتُ بِهَا قَوْمًا لِيُسَلِّمُوا، وَوَكَّلْتُكُمْ إِلَى إِسْلَامِكُمْ أَلَّا تَرْضَوْنَ
يَا مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ أَنْ يَذْهَبَ النَّاسُ بِالشَّاءِ وَالْبَعِيرِ وَتَرْجِعُونَ
بِرَسُولِ اللَّهِ إِلَى رِحَالِكُمْ فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَمَا تَنْقَلِبُونَ
بِهِ خَيْرٌ مِمَّا يَنْقَلِبُونَ بِهِ وَلَوْ لَا الْهَجْرَةُ لَكُنْتُ امْرَأًا مِنَ الْأَنْصَارِ،
وَلَوْ سَلَكَ النَّاسُ شِعْبًا وَوَادِيًا، وَسَلَكَتِ الْأَنْصَارُ شِعْبًا وَوَادِيًا
لَسَلَكَتُ شِعْبَ الْأَنْصَارِ وَوَادِيَهَا، الْأَنْصَارُ شِعَارٌ وَالنَّاسُ دِثَارٌ
اللَّهُمَّ ارْحَمْ الْأَنْصَارَ وَأَبْنَاءَ الْأَنْصَارِ، وَأَبْنَاءَ أَبْنَاءِ الْأَنْصَارِ»

”Havde I ved Allah ønsket det, så kunne I have sagt - og I ville have talt sandt, og man ville tro på jer: ”Du kom til os fornægtet, og vi troede på dig; forladt, og vi hjalp dig; en flygtning, og vi tog imod dig; fattig, og vi trøstede dig.” Bliver I forstyrret i jeres indre over de gode ting i dette liv, hvormed jeg tiltrækker et folk, for at de kan blive muslimer, mens jeg betror jer med jeres Islam? Er I da ikke tilfredse med, at folk tager flokke og hjerde med sig, mens I tager Allahs Sendebud med jer? Ved Ham ﷺ i Hvis Hånd,

Muhammads sjæl hviler, havde der ikke været nogen *Hijrah*, ville jeg være en af *Al-Ansar*. Hvis alle mennesker tog en vej, og *Al-Ansar* tog en anden, så ville jeg tage *Al-Ansars* vej. Åh Allah, send Din Barmhjertighed over *Al-Ansar*, deres sønner og over deres børnebørn.”

Folk græd, indtil tårerne løb ned af deres skæg, og de sagde: ”Vi er tilfredse med Allahs Sendebud som vores lod og andel.” [Zaad al-Ma'aad, Bind 3, side 417]

Udfra disse, og mange andre eksempler i Profetens ﷺ *Seerah*, kan vi se, hvordan han ikke hvilede efter at have oprettet *Dar Al-Islam*, men han kæmpede for at fuldende sin mission, og påtog sig mange handlinger for at overtale folket for denne Missions skyld.

Missionens Fuldendelse

Efter erobringen af Makkah, og efter delegationernes år (*Sanat Al-Wufud*) i det niende år efter *Hijrah*, hvor stamme efter stamme kom til Profeten ﷺ, for at give ham *Bay'ah*, og omfavne Islam i flokkevis, så fornemmede Profeten ﷺ, at døden nærmede sig, fordi hans Mission var ved at være afsluttet.

Da han ﷺ sendte Mu'adh bin Jabal ؓ til Yemen i det tiende år efter *Hijrah*, så fortalte han ﷺ ham:

«يَا مُعَاذَ لَعَلَّكَ لَا تَلْقَانِي بَعْدَ عَامِي هَذَا، يَا مُعَاذَ لَعَلَّكَ تَمُرُّ عَلَيَّ قَبْرِي وَمَسْجِدِي»

”Åh Mu'adh! Det kan være, at du ikke ser mig mere efter dette år. Åh Mu'adh! Det kan være, at du vil passere forbi min grav og moské.”

Mu'adh ؓ græd af frygt for, at han måtte tage afsked med den Elskede ﷺ. Samme år udførte Profeten ﷺ sin allersidste *Hajj*, og leverede sin allersidste tale til folket.

Den 25. *Dhul Qa'dah* forlod Profeten ﷺ Madinah, og satte kursen imod Makkah for at udføre, hvad der skulle blive hans ﷺ sidste *Hajj*, og under Afskedstalen sad Profeten ﷺ på sin kamel, og talte til forsamlingen:

«أَيُّهَا النَّاسُ، اسْمَعُوا قَوْلِي فَإِنِّي لَا أَدْرِي لَعَلِّي لَا أَلْقَاكُمْ بَعْدَ عَامِي هَذَا ... أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي ... وَقَدْ تَرَكْتُ فِيكُمْ مَا لَمْ تَضِلُّوا إِنِ اعْتَصَمْتُمْ بِهِ كِتَابَ اللَّهِ وَأَنْتُمْ مَسْئُولُونَ

عَنِّي فَمَا أَنْتُمْ قَائِلُونَ قَالُوا نَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَّغْتَ وَأَدَّيْتَ
وَنَصَحْتَ»

”Åh folk! Lyt til mine ord, for jeg ved ikke om jeg vil møde jer igen efter dette år. Åh Folk! Der vil ikke komme nogen Profet efter Mig... Jeg har efterladt jer noget; hvis I følger det, vil I aldrig blive vildledte: det er Allahs Bog (Qur’anen). Og I vil blive adspurgt af Allah om mig, så hvad vil I sige? De sagde: Vi vil bevidne, at du har leveret, fuldført og rådgivet.”

I slutningen af sin tale foran 124.000 pilgrimme, så løftede han ﷺ sin hånd, og pegede op mod himlen; så bevægede han den ned mod folket, og sagde:

«اللَّهُمَّ اشْهَدْ اللَّهُمَّ اشْهَدْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ»

”Åh Allah, vær et vidne herpå,” tre gange.

Tårerne flød fra Ledsagernes øjne, for de vidste at fuldendelsen af Profetens Mission bragte sine egne sorger med sig. Der ville ikke gå lang tid, før Profeten ﷺ blev taget fra dem, men Missionen skulle fortsætte, og de var nød til at bære dens byrder.

Profeten ﷺ udførte resten af *Al-Manasik* i *Hajj*, og drog derefter tilbage imod Madinah. Ved synet af Madinah lavede han *Takebeer* tre gange, og sagde:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ آيُّونَ تَائِبُونَ عَابِدُونَ سَائِحُونَ لِرَبِّنَا
حَامِدُونَ صَدَقَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَنَصَرَ عَبْدَهُ وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ»

”Der findes overhovedet ingen anden Ilaah end Allah, og Han har ingen partner. Til Ham hører Riget og Lovprisningen. Og Han har magt over alting. (Vi vender tilbage) angrende, tilbedende knælende, og vi lovpriser vores Herre. Allah har overholdt Sit Løfte, og hjulpet Sin slave, og Han overvandt fjenderne Alene.”

Han ﷺ indtrådte Madinah ved højlys dag. Dette var noget helt andet end da han først lavede *Hijrah*, hvor han ﷺ måtte forlade Makkah i nattens mulm og mørke sammen med Abu Bakr ؓ. Nu havde Allah ﷻ bragt Sit Sendebud tilbage til Madinah, angrende, taknemmelig og sejrrig. Efter Profeten ﷺ havde sluttet sig til den Sublime Ledsager ﷻ, omfavnede *Sahabah* missionen for alvor og med lidenskab; de bragte den videre til sådan en grad, at Islams lys indenfor en 30-årig periode, efter Profetens ﷺ død, havde spredt sig fra den ene ende af den kendte verden til den anden.

Hvordan efterlever Da'wahbæreren denne Mission?

Der hersker ikke nogen tvivl om, at denne Mission, som påhviler *Da'wah*bærerens skuldre (og vores), er DEN mægtigste Mission nogensinde; og vi bærer det samme Budskab, som Profeten ﷺ bar og Ledsagerne ﷺ efter ham bar; vi påtager os samme forpligtelse, og afgiver et løfte om at være en trofast væрге for Islam; og at opretholde denne *Deen*, og stræbe for at lade den herske i verden.

Men hvad betyder det egentlig for *Da'wah*bæreren i vores tid? Og hvad skal hans mål være i dag, og hvordan har det mål en relation til hans videre Mission? Og hvordan kan han sætte denne Mission i den rette sammenhæng, for at give de handlinger, han udfører i *Da'wah*, betydning? Hvilken type af mentalitet og attitude skaber denne overbevisning om Missionen, således at den støtter ham, når han møder forhindringer i sin *Da'wah*? Og endelig, hvilket slags forhold er han nød til at etablere med Den, som har betroet ham med denne Mission?

Når vi gransker, hvordan Allahs Sendebud ﷺ fortsatte med sin Mission, og sammenligner det med vores omstændigheder, kan vi komme frem til følgende konklusioner:

1. **Missionen er noget personligt for ham.** I sin søgen efter overvejelse vil den, som har *Iman* og *Ikhlās*, blive mindet om denne Mission; at det er hans, personligt og hans eje, hvis byrder han bærer med velbehag og håb. Han vil ihukomme, at han er en budbringer og en trofast væрге for Islam, en enkeltstående forsvarer i fronten for denne *Deen*, så dens grænser ikke overskrides. Når han tænker på denne måde, så vil han indse endnu mere end hidtil, at den lange remse om et sikkert og komfortabelt

normalt liv, slet ikke er tiltænkt ham, men at livet med alle sine verdslige distraktioner, skal forskønnes og velsignes med kampen for at bære Budskabet, og de uvisheder og bekymringer, som følger med. Han vil altså konkludere, at dette er hans egen personlige Mission - og ingen andres - hvor han møder Sendebudet i arbejdet på en måde, som kun han forstår, hvor han føler sig privilegeret, at han er en del af det. Han vil med andre ord tage ejerskabet over Missionen, hvor ethvert tab vil være hans eget tab, og han kan mærke det.

2. **Hvad er målet i dag?** Profeten ﷺ fortsatte sin mission i forskellige stadier og situationer. I hvert stadie havde han ﷺ et mål, og målet var forbundet til Missionen - at lade Islam herske over alle andre levemåder. Han ﷺ begyndte eksempelvis med at opbygge en *Kutla* i Makkah, for at engagere sig i en intellektuel og politisk kamp for at ændre de uislamiske tanker og følelser, samfundet var baseret på. Han ﷺ stræbte for at gøre dette, for at bane vejen for den politiske autoritet, som skulle implementere Islam. Idet han havde indset, at Makkah ikke var lydhør, så udvidede han ﷺ området for *Da'wah*. Med det i sinde, besøgte han mange stammer i *Hajj* sæsonen, til Allah ﷻ begunstigede ham med *Nusrah* fra *Al-'Ams* og *Al-Khazraj*, og den første islamiske stat blev etableret i byen Madinah. Efter at have oprettet statsmagten - skønt den var lille - og efter at have opbygget et islamisk samfund, så var han ﷺ nu rede til at sprede Islam udenfor statens grænser gennem *Da'wah* og *Jihad*. Og i alle disse stadier søgte Profeten ﷺ et mål, som havde forbindelse til hans Mission. I dag, i fraværet af den islamiske stat, vil selve meningen med *Izhar ud-Deen* for *Da'wah*bæreren være ensbetydende med at bære kaldet, for at genoptage den islamiske livsstil, ved at oprette en retsindig vejledt *Khilafah*. Så han stræber for at give Islam

dominans, ved at arbejde med sit liv og ejendom, for at etablere den islamiske stat, præcis ligesom dette var målet med Profetens ﷺ Mission i Makkah. Dette er med hensyn til målet i dag, set i lyset af hans ﷺ Mission.

3. **De delvise handlingers forbindelse til Missionen:** I sit arbejde for at etablere Allahs Styre, så vidste Profeten ﷺ, at enhver handling han udførte, var forbundet til hans ﷺ Mission og mål. Eksempelvis er de følgende handlinger alle sammen forbundet til *Izhar ud-Deen*, idet han lavede forbindelsen enten via sine udtalelser eller handlinger:

Han ﷺ:

- Inviterede sine slægtninge og nærmeste til Islam
- Styrkede sine ledsageres ﷺ *'Aqliyyah* og *Nafsiyyah* i *Dar Al-Arqam*, og gav dem det islamiske verdenssyn
- Proklamerede budskabet gennem forskellige midler, og hans standhaftige holdning, trods modstanden fra *Quraysh*
- Rejste til *Ta'if* for at møde deres ledere
- Besøgte stammerne angående *Nusrah*
- Sendte Mus'ab bin 'Umayr ﷺ for at åbne op for *Da'wah* i Madinah
- Tog imod den anden *Bay'ah* fra *Al-Ansar*
- Lavede *Hijrah* fra Makkah til Madinah
- Forberedte hæren til *Jihad*
- Drog ud for at lave *Hajj*
- Afsluttede *Hudaybiyyah* Traktaten
- Sendte ambassadører til Heraclius, Kisra og al-Muqawqas for at levere Islams universelle budskab til verden

- Erobrede Makkah og kæmpede ved *Hunayn*, og de handlinger han udførte for at nedbryde barrierer og overtale folket.

I dag påtager vi os mange handlinger i vores *Da'wah*:

- Vi giver *Halaqah* for at opbygge personer, som vil bære *Da'wah*
- Vi opbygger os selv for at tage lederskabet for Islam
- Vi engagerer os i *Da'wah* med folk
- Vi holder foredrag, stormøder og konferencer
- Vi afholder marcher og demonstrationer
- Vi møder vigtige personligheder, som kan assistere *Da'wah*
- Vi påtager os politiske manøvrer og fremgangsmåder
- Vi studerer de onde planer og strategier som udenlandske regeringer har for muslimerne i vesten og i udlandet
- Vi sender delegationer og åbne breve til regeringer og ledere.

Disse handlinger er ikke blot *Da'wah* handlinger. For disse delvise ting bliver udført for at fuldføre den Mission, som Allah ﷻ gav os. Vi skal give dem samme vigtighed og opmærksomhed, som Profeten ﷺ gav de handlinger, han udførte. Vi er nød til at påtage os dem med den samme nidkærhed og engagement, som *Sahabah* ﷺ påtog sig disse delvise handlinger. Sagde han ﷺ ikke, at han var villig til at dø, og fortsætte sit kald til samfundet, da *Quraysh* forsøgte at friste eller true ham?

Forberedte han ikke *Da'wah*bærere, som var rede til at give deres liv for *Da'wah*? Var *Sahabah* ikke modige, da de mødte de sten, der

blev kastet imod dem, mens de marcherede rundt om *Ka'baen*, for at proklamere ***Laa Ilaaha Ill Allah*** offentligt?

Dryppede hans ﷺ krop ikke med blod ved *Ta'if*? Forlod han ikke sit hjem i Makkah, og emigrerede til et fremmed landområde, for at oprette *Dar Al-Islam* i Madinah?

Forlod *Sahabah* ikke også deres familier, hjem og ejendom, for at slutte sig til ham i Madinah? Brugte han ﷺ ikke uger og måneder væk fra sin familie på ekspeditioner, og kom hjem helt kruset og udmattet, og hans tøj var helt slidt?

Hvilede han ﷺ sig, da han vendte tilbage, eller begyndte han ﷺ straks at skrive til regenterne udenfor Arabien?

Rejste *Sahabah* ikke i månedsvis, for at levere et inviterende brev til kongerne af Persien og Byzantium? For dem var forsømmelsen af disse handlinger, ensbetydende med at forsømme og forlade hans ﷺ Mission. Det er den måde vi bør tænke på, også i dag.

Jo mere vi betragter vores *Da'wah* ud fra Missionens perspektiv, desto mere kan vi kun blive motiveret til at kaste os ud i det med vores hjerte og sjæl, og give hele vores liv og ejendom for denne *Da'wah*, ved at udføre disse delvise handlinger, som Profeten ﷺ og hans ledsagere ﷺ udførte.

4. **Missionens virkning på *Da'wah*bæreren:** Den, der er på en mission, og mener, at Allah ﷻ har købt hans liv og ejendom til gengæld for at få *Jannah*, vil uundgåeligt blive berørt af dette verdenssyn, således at det ændrer ham og han kan se dets virkninger. Følgende er nogle eksempler på virkninger og ændringer, som uundgåeligt vil indtræffe i sådan en person:

- Det vil få *Da'wabbæreren* til at vurdere sig selv, dvs. om han kan klare opgaven i forhold til sin islamiske personlighed. Han vil vedkende sig de ting omkring sig, som holder ham tilbage, og så forsøge at afhjælpe dem. Han vil ikke vente på, at andre retter ham, fordi han bliver ansportet til at identificere sine mangler uafhængigt af andre, på grund af et større formål, som han vil forsømme, hvis han ikke ændrer sin adfærd. Han vil opdage, at den oprigtige beskæftigelse med Missionen er en rensningsproces for hans *Nafs*, fordi ofring og selvished, *Taqwa* og syndighed, frygt for Allah og frygt for mennesker, eller kærlighed til Allah ﷻ og kærlighed til *Dunya*, osv. slet ikke kan sameksistere meget længe i mennesket.
- Det vil ændre måden hvorpå han lever, fordi hans prioriteter ændrer sig. Han tilegner sig en antipati overfor konstant at socialisere sig med andre, for det afholder ham fra de vigtige anliggender. Han opdager, at han slet ikke kan overholde sine gamle venskaber som før, fordi han har et andet sæt af forpligtelser. Han indser, at han ikke kan fortsætte i et arbejde, som kompromitterer hans kald, også selvom det er tilladt. Og han opdager, at han må organisere og varetage sine familiepligter, og ikke lade det dominere ham. Med andre ord, så bliver *Da'wah* centrum i hans liv. Men samtidig, så forstår *Da'wabbæreren*, at hvis han gør *Da'wah* til centrum i sit liv, så betyder det ikke, at han skal forsømme livet, fordi der er tid til det ene, og tid til det andet. At foretrække *Iman* frem for *Kufr*, og have kærlighed til Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ betyder ikke, at vi skal forsømme vores familie og børn. Og han ved, at en rigtig *Da'wabbærer*, som

følger eksemplet fra Profeten ﷺ og *Sahabah* رضي الله عنهم, skal opfylde sine forpligtelser så godt han kan, og han kan ikke bruge *Da'wah* som en undskyldning for at forsømme sine pligter.

- Det driver *Da'wah*bæreren til at være proaktiv og kreativ fordi han altid vurderer effektiviteten i sine delvise handlinger i forhold til denne Missions fremskridt. Han er sulten efter at opnå resultater, og tænker dybt over hvordan han kan opnå dem, fordi hans Mission i sig selv er et ønsket resultat. Når han møder problemer i sin *Da'wah*, er de **hans** problemer, som han skal forsøge at løse, idet en forsinkelse betyder forsinkelse for **hans** Missions fremskridt. Altså laver han konstruktive observationer af problemer, som ligger udenfor hans (ansvars)område, og finder selv løsninger til problemer han møder, som ligger indenfor hans eget (ansvars)område.
- En anden konsekvens af denne sammenkædning er, at det giver *Da'wah*bæreren en mulighed for at sætte tingene i rette perspektiv. Og han lader ikke diverse uvæsentlige eller endda ubetydelige ting, som stridigheder og uenigheder, påvirke hele hans forholdelse til arbejdet. Han er også villig til at komme med større ofringer, fordi det er en del af menneskets natur, at opgive ting for en større sag, hvis han virkelig og reelt er overbevist om den, og gør den til hans egen.
- Det hjælper ham til at overkomme forhindringer og fristelser: hvordan behandler han forhindringer for denne Mission? På denne rejse, bør han altid stoppe op og sammenligne sin egen situation med

Sendebudets ﷺ *Seerah*, og tage imod de lektioner, som vil gøre ham mere standhaftig. Hvis han på grund af sine hæmninger, bakker tilbage, fordi han frygter samfundets reaktion, skal han huske Allahs ﷻ utilfredshed og straf, og ikke tage sig af folkets misbilligelse, og sætte farten op igen. Når han står overfor fristelser såsom et behageligt liv, så vil han kende svaret, som hans Profet ﷺ har lært ham, nemlig at både solen og månen kan flyttes, men ikke *Da'wab*bærerens beslutning om at levere sin Herres ﷻ budskab. Når han møder modgang og besværlighed; når der ikke er noget fremskridt, men tingene kun bliver værre, så vil han ikke bebrejde andre for sin egen træghed, men vil altid spørge sig selv, om han har gjort sit yderste; han vil løfte sine hænder i vejret, og sige: **'Åh Allah, så længe Du ikke er vred på mig, så gør det ikke noget'**, ligesom hans Profet ﷺ gjorde ved *Ta'if*. Og når han må undvære, og han ser dem, som har rigeligt, så påminder han sig selv om den måtte, hans Profet ﷺ sov på, og accepterer at udveksle denne verden for den næste. Han vil forstå, at livets nydelser blot er distraktioner fra det mål, hans øjne altid skal hvile på; det evige Paradis. Og når han møder nemme sejre, så bliver han ikke selvtilfreds, og tror, at han kan sætte sine ting ned og slappe af, men så snart den ene sejr er ovre, så forbereder han sig til den næste. Således ved hvert eneste skridt hen ad vejen, så søger han at lære fra sin Profets ﷺ eksempel, og reflektere over, hvordan han ﷺ taklede forhindringerne og overkom dem.

- Han indser, at han har brug for Allah ﷻ, og det bringer ham naturligvis tættere på Ham: Hvis han er oprigtigt bundet til denne Mission, vil opgavens størrelse uundgåeligt få ham til at vende sig mod Allah ﷻ og bede om Hans hjælp. Han får at vide af sin *'Aqidah*, og fra selve realiteten, at han ikke kan bevæge sig, og at han slet ikke kan påtage sig sådan en kæmpemæssig opgave, uden Allahs ﷻ hjælp. Altså vil han finde måder, hvorpå han kan være tættere på sin Herre ﷻ, for at opnå styrke og *Sabr*, efterhånden som han møder prøvelser på sin vej. Så recitation af den Bærede Koran er ikke en valgfri handling, men en livline i de rørte vande, fordi han svømmer mod strømmen. *Tabajjud* er ikke kun *Mandoob*, men en chance for at bruge en stille del af natten i selskab med Allah ﷻ. *Du'a* er ikke kun noget der bliver belønnet, men det er en mulighed for at tale til Allah ﷻ og bede Ham om de ting, han har brug for. *Salah* er ikke kun *Wajib*, men det er et tilflugtssted fra dette livs stressende besværligheder, og en måde, hvorpå man søger Hans ﷻ hjælp. Fordi der er en sødme i *Ibadaat* og *Ta'aat*, som kun *Da'wabbæreren* i sine bestræbelser kan smage, for det er disse ting, der holder ham i gang. De er hans selskab, når han føler sig ensom; hans lager, når han lider afsavn; hans reserve, når han er udmattet; en trøst når han er fortvivlet, og en påmindelse, når han forsømmer eller glemmer.

Så hvilken muslim, for ikke at tale om en (trofast) *Da'wabbærer* på en guddommelig Mission, kan så undvære denne *Waseelah* og vejen til Ham?

Arbejdet for Paradis

Endvidere, så skal vi reflektere over opgaven, som ligger forude, altså skal vi bestå prøven i forbindelse med *Iman*; og tage fat om udfordringerne i arbejdet for at etablere *Khilafah Rashidah*. Og ikke glemme den endelige destination, og de nydelser, som findes deri.

Lad os blive påmindet om vidunderlige Haver, med kilder af vin, mælk og honning, ren nektar, vindruerankerne, og opstillingen af luksuriøse frugter af forskellig slags, og alt det intet intellekt kan fatte, og intet hjerte kan fornemme; en bolig hvor bekymring og frygt er ikke-eksisterende; en have med en evig lyksalighed, og et himmelsk tilflugtssted for dem, som knoklede og vandede jorden med deres sved og blod, så deres Herre kunne være tilfreds med dem. Så lad de Troende arbejde, konkurrere og spurte lynhurtigt efter dens nydelser. Ligesom Han ﷺ siger:

﴿لِمِثْلِ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ﴾

"Lad derfor de arbejdsomme, arbejde for noget lig dette." [MOQ. al-Saffaat 37:61]

Allahs Sendebuds ﷺ Seerah

Dette emne er altafgørende for vores forståelse af vores elskede Profets ﷺ Mission, som er vores *Da'wah* med alt hvad det arbejde indebærer af *Thaqafah* og *Abkam*. Og så vi ikke bliver manipuleret ved tanken om at *Seerah* er ikke Allahs ﷻ åbenbarede *Sunnah*. For der findes mange holdninger omkring Sendebudets ﷺ *Seerah*.

Nogen siger, at *Seerah* ikke skal tages som en kilde til lovgivning, men at den derimod (kun) skal tages som forslag til og formning af manererne. De siger, at de retslærde, som nedskrev beviserne hvad angår Profetens ﷺ liv og kampe, ligesom de nedskrev *Seerah*, ikke lagde vægt på at undersøge gyldigheden af beretninger eller (beretnings)kæder.

Andre gik så langt i deres udtalelser, at de til sidst afveg fra Islam, og næsten overtrådte dens grænser (dvs. forlod den), ved at sige, at Sendebudets ﷺ *Seerah* er ligesom enhver anden historie om en stor mand; at den er specifik til ham og det slet ikke er meningen, at andre skal efterfølge den. Og der findes andre med lignende påstande. Dem som blev drevet af uvidenhed og gode hensigter, og andre med dårlige hensigter...

Er det så sandt, at Allahs Sendebuds ﷺ *Seerah* er noget lig det, de siger og mener, eller fabrikerer?

Så vores leder Muhammads ﷺ *Seerah* er et Sendebuds *Seerah*, som Allah ﷻ gjorde til et eksempel for folk at følge, i hans handlinger, udtalelser, og tavshed. Og hans ﷺ *Seerah* er ikke bare noget om en personlighed alene, eller nogle prisværdige karaktertræk, ligesom historier, der cirkulerer blandt folk om de berømte mænd, som man skal tage ved lære fra, på en generel måde.

Det er et Sendebuds *Seerah*, som skal tages som et eksempel, ned til mindste detalje. Derfor koncentrerede de sig om, at videregive alt hvad man vidste om ham ﷺ, og de var meget omhyggelige i deres nedskrivning af det, hvor de anså tabet af noget af det, som lig med tabet af en del af *Wahi*, og at det ikke kunne tillades. De var endda så omhyggelige, at man rejste meget langt på grund af én *Hadith*, og de nedskrev ikke beretningen, før de var sikre på beretterens karakter og beretningens korrekthed.

Seerah er Profetens levnedskildring, en optegnelse over alle de begivenheder, som fandt sted i Allahs Sendebuds ﷺ levetid i en kronologisk rækkefølge. Det ville være ukorrekt og farligt for en muslim, at tage et kig på *Seerah* med tanken om, at den kun skal bruges til rådgivning og gode manerer, eller at det er en samling af begivenheder, som er isoleret fra deres kontekst, som skal fortælle os om hans sandfærdighed, tålmodighed, vedholdenhed og hans ﷺ Sahabah ﷺ, uden at kæde dette sammen med de ting, som Sendebudet gennemgik eller uden at placere begivenhederne i sammenhæng med det påkrævede arbejde ifølge Islam.

Sendebudet ﷺ levede i Makkah, i et samfund som tog sine tanker og handlinger fra uvidende stammeskikke og traditioner. Han ﷺ betragtede ikke dette samfund som en realitet, man må acceptere og tilpasse sig og han accepterede heller ikke at indgå kompromis, underkaste sig, eller at forhandle med lederne i hans ﷺ hjemby; derimod påtog han ﷺ sig en specifik retning i sine handlinger og reaktioner overfor uvidenhedens realitet, indtil han ﷺ nåede sit mål, som var blevet fastsat af *Shari'ah*, og oprettede det islamiske samfund, og *Dar Al-Islam* i Madinah.

Sendebudet ﷺ påtog sig de specifikke handlinger, og førte en intellektuel kamp mod de falske tanker, som var udbredt på den tid og kæmpede politisk imod de regerende magter, som stod i vejen for sin *Da'nah* ved at bekæmpe dem og forhindre dem i at

nå folket og opnå deres formål. Disse handlinger var specifikke, og defineret af åbenbaring, og ikke af Sendebudets ﷺ mening; de var ordrer fra Allah ﷻ. Alle disse handlinger var forbundet til et Shariamæssigt mål, hvor Sendebudets ﷺ handlinger var ubrudte *Shar'i* handlinger for at opnå det påkrævede *Shar'i* mål, som er etableringen af *Dar Al-Islam* og grundlæggelsen af den islamiske stat, som implementerer Islam, og bærer den til hele verden via *Da'wah* og *Jihad*, for at gøre Islams *Deen* dominerende over alle andre levemåder.

Hvad angår de handlinger Sendebudet ﷺ påtog sig mens han var i Makkah hvor han kaldte til sin Herre, så antyder de shariamæssige beviser, at de var defineret af åbenbaring, og at han ikke fastlagde dem på egen hånd, dvs. at de var ordrer fra Allah ﷻ. Altså var han ﷺ beordret til at udføre dem, og det var ikke tilladt for ham at være ulydig, fordi hvis han ﷺ havde fået tilladelsen, ville han have gjort det, på grund af den ekstreme besværlighed, som han mødte, når han ﷺ udførte dem.

I begyndelsen inviterede han ﷺ folk privat, som virkede tilbøjelige til at tage imod kaldet; og han ﷺ underviste sine tilhængere ﷺ, styrkede deres *Iman*, og plantede kærligheden til denne *Deen*, og arbejdet for den, og det at være en del af dens mål, dybt i deres indre, indtil Allah ﷻ åbenbarede denne *ayah*:

﴿فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ﴾

"Forkynd åbent, det du er befalet, og afvig fra polyteisterne."

[MOQ. al-Hijr 94]

Så Qur'anen overførte ham ﷺ med ordene, "*Forkynd åbent...*", fra stadiet hvor han ﷺ kultiverede dem, som erkendte Budskabet, og grundfæstede dem solidt på Islams grundlag hvilket han ﷺ gjorde fjernt fra en kamp med samfundet, til stadiet, hvor man åbent

kaldte til Budskabet, og trådte ind i den intellektuelle og politiske kamp. Denne kamp var forbundet til Allahs ﷻ ordre med Hans ﷻ udtalelse: "... *det du er blevet beordret til*", dvs. hvad du er blevet befalet af Allah ﷻ; altså var det slet ikke op til Sendebudet ﷺ.

Og Allahs Sendebud ﷺ søgte også støtten fra en hær, blandt dem der besad magt og indflydelse på daværende tidspunkt; han ﷺ mødtes med over 25 stammer, som alle afviste ham. Og en del afviste ham meget hårdt, bl.a. *Bani Hamifah*, men trods det, så fortsatte han med at søge den. Så hvis denne handling bare var en idé fra Sendebudet ﷺ, og ikke åbenbaring, så ville han ikke have fortsat med den, men i stedet kigge efter en anden handlingsplan. Men han fortsatte med at søge den, indtil Allah ﷻ gav ham ﷺ dem, som ville støtte denne *Deen*; nogen som elskede Allah ﷻ, og underkastede sig Sandheden.

'Ali bin Abi Talib ؑ sagde noget, som ikke efterlader nogen tvivl om, at søgen efter *Nusrat* er en åbenbaret *Hukm Shar'i*. Det blev nedskrevet af *Ibn Kathir* i *Seerah*, at 'Ali bin Abi Talib ؑ sagde:

"Da Allah ﷻ beordrede Sit Sendebud ﷺ til at præsentere sig for de arabiske stammer, drog han af sted med Abu Bakr og mig selv til Mina indtil vi nåede et af arabernes mødesteder."

Det var på denne måde, at Allahs Sendebud ﷺ anskueliggjorde og demonstrerede de *Ahkam* for muslimerne, som vedrører det at bære *Da'wah*; hvor og hvornår de skal bekæmpe *Kufr* og *Kuffar* med åben trodsighed, med skarpe og velovervejede ord, og hvor og hvornår de skal bekæmpe *Kufr* og *Kuffar* med deres våben på slagmarken; alt dette blev tydeliggjort og defineret.

Og det blev berettet af *Al-Bukhari* i sin "*Sahib*", fra *Khabbab bin Al-Aritt* ؑ, som sagde: "Vi brokkede os til Allahs Sendebud ﷺ,

mens Han hvilede sig i *Ka'baens* skygge. Vi sagde til Ham: ”Vil du ikke bede om sejr til os? Vil du ikke bede for os?” Han ﷺ svarede:

«كَانَ الرَّجُلُ فِيمَنْ قَبْلَكُمْ يُحْفَرُ لَهُ فِي الْأَرْضِ فَيُجْعَلُ فِيهِ
فَيَجَاءُ بِالْمِنْشَارِ فَيُوضَعُ عَلَى رَأْسِهِ فَيُشَقُّ بِأَنْتَيْنِ وَمَا يَصُدُّهُ
ذَلِكَ عَنْ دِينِهِ وَيُمَشِّطُ بِأَمْشَاطِ الْحَدِيدِ مَا دُونَ لَحْمِهِ مِنْ
عَظْمٍ أَوْ عَصَبٍ وَمَا يَصُدُّهُ ذَلِكَ عَنْ دِينِهِ وَاللَّهُ لِيُتِمَّنَّ هَذَا الْأَمْرَ
حَتَّى يَسِيرَ الرَّكَّابُ مِنْ صَنْعَاءَ إِلَى حَضْرَمَوْتَ لَا يَخَافُ إِلَّا اللَّهَ
أَوْ الذَّنْبَ عَلَى غَنَمِهِ وَلَكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ»

”Der var engang før jeres tid, hvor man plejede at grave et hul og placere en mand deri; derefter lagde man en sav på hans hoved, og savede det i to stykker; han blev børstet med stålbørster, som rev sig gennem kød og ben, og ikke engang det fik ham til at forlade sin *Deen*. Ved Allah, denne sag vil blive fuldendt så en rytter kan ride fra *Sana'a* til *Hadhramawt*, uden at frygte andet end Allah eller ulven fra hans får, men I er et folk, som har travlt.” [Sahih al-Bukhari, i Kitab al-Manaqib]

Under anden *Bay'ah* ved *Al-'Aqabah* sagde Al-'Abbas bin 'Ubadah noget til Allahs sendebud ﷺ, som blev berettet af *Ibn Hisham* i sin *Seerah*: ”Ved Allah, som har sendt dig med Sandheden, hvis du ønsker det, vil vi vende os mod Minas folk i morgen med vores sværd.” Så svarede Sendebudet ﷺ:

«لَمْ تُؤْمَرْ بِذَلِكَ وَلَكِنْ ارْجِعُوا إِلَى رَحَالِكُمْ»

”Vi er ikke blevet beordret til (at gøre) det! Vend tilbage til jeres (rejse)udstyr.”

Her påviste Allahs Sendebud ﷺ sine Ledsagere ﷺ detaljerne i metoden til at bære denne *Da'wah*, så de ventede tålmodigt på tilladelsen til at kæmpe. Da tilladelsen blev givet, så kæmpede de:

﴿أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ
الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِن دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ﴾

”Tilladelse (til at kæmpe) er blevet givet til dem som er blevet bekæmpet, for de er blevet tyranniseret og Allah er sandelig i stand til at give dem sejr. Dem der uretmæssigt bliver udrevet fra deres hjem, blot fordi de siger, 'Allah er vores Herre.’”
[MOQ. al-Hajj:39-40]

Allahs Sendebuds ﷺ *Seerah* er en praktisk metode til hvordan man fuldfører denne mægtige forpligtelse, at bære Islam og *Da'wah* til den; hvordan man opretter Islams stat og hvordan man udfører *Jihad* for dens sag.

﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى
الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ﴾

”Det er Ham, som har sendt Sit Sendebud med Retledningen og Sandhedens Deen, for at lade den dominere over alle andre levemåder (adyan), selvom al-Mushrikeen (polyteisterne) måtte hade det.” [MOQ. at-Tauba 9:33]

Og Allahs Sendebud ﷺ sagde til sin onkel:

«يَا عَمَّ ، وَاللَّهِ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي ، وَالْقَمَرَ فِي
يَسَارِي عَلَى أَنْ أَتْرُكَ هَذَا الْأَمْرَ حَتَّى يُظْهِرَهُ اللَّهُ أَوْ أَهْلِكَ فِيهِ
مَا تَرَكْتُهُ»

”Åh onkel! Ved Allah, om de så placerede solen i min højre hånd, og månen i min venstre, for at få mig til at forlade denne sag, vil jeg ikke forlade den, indtil Allah giver den dominans, eller jeg dør undervejs.” [Seerah Ibn Hisham]

Han ﷺ bar Islam, kultiverede muslimerne og bar kaldet åbent... Og han ﷺ søgte militærstøtte, oprettede Staten, førte hærene og sendte gesandter og karavaner til arabere og ikke-arabere; alt dette blev gjort tydeligt for alle og bragte sindsro og klarhed til alle dem som indså det.

Dette er Allahs Sendebuds ﷺ *Seerah*, og den skal kædes sammen med disse *Ayaat* fra Qur’anen:

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾

”Hvad Sendebudet giver jer, skal I tage imod, og hvad han forbyder jer, skal I afholde jer fra.” [MOQ. al-Hashr:7]

Og:

﴿فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

”Lad dem, som afviger fra Hans ordre, frygte, at en Fitnah vil ramme dem, eller at de bliver grebet af en smertefuld straf.”
[MOQ. al-Nur 24:63]

Og:

﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾

”Og han (Muhammad) udtaler sig ikke af eget begær. Dette er blot Åbenbaring der bliver inspireret.” [MOQ. al-Najm: 3-4]

Hvis man indser alt dette vil formålet med disse påstande fra dem der siger, at det ikke var meningen, at *Seerah* skal efterfølges, være tydeligt; nemlig at distancere metodens love fra det at bære Islams *Da'wah*, og arbejde for at genetablere Staten, distancere Islam fra hverdagen, og distancere den fra nogensinde at blive brugt som en kilde til vejledning af menneskeheden.

Dette er hvad angår dem, som påstår, at *Seerah* ikke skal bruges som lovgivningskilde, og det samme gælder dem, der påstår, at *Seerah* er specifik til ham ﷺ, da deres argument er afvist, og deres påstande er ugyldige.

Hvad angår dem der påstår, at de retslærde, som nedskrev *Seerah* og Sendebudets ﷺ kampe, ikke tog hensyn til beretningernes kvalitet eller beretningskædernes gyldighed, dette kan måske være tilfældet angående visse dele af *Seerah*, men det meste, inklusive alle dem der handler om metodens love, fra kultivering til kamp, til at søge militærstøtte, derefter kampene, gesandterne, Islams implementering, og kaldets overdragelse; alt dette indeholder en overflod af *Ahadith*, som er *Mashhur* og *Sahih*, i deres beretning og (beretnings)kæde.

Og dem, som kommer med disse påstande; hvis de virkelig var oprigtige i deres udtalelser, og de søgte efter sandheden i deres handlinger. Hvad afholder dem så fra at foretage en grundig gennemgang af dem og fjerne de svage, og følge de autentiske? Så ville deres påstande være noget man burde undersøge, men at sige at der er nogle få svage beviser, så derfor er hele *Seerah* ikke gyldig som lovgivningskilde, er absurd og ikke korrekt, og dette sætter et spørgsmålstegn ved deres hensigter i det de siger, og det de gerne vil opnå.

Sendebudets ﷺ *Seerah* er en utrolig *Levnedsskildring*, om en utrolig Profet ﷺ og et højtæret Sendebud, hvis tale, handling, og tavshed, Allah ﷻ har gjort det forpligtende at efterfølge, fra det øjeblik Allah ﷻ velsignede ham ﷺ med Profetskabet, indtil Allah ﷻ tog hans sjæl i en alder af 63 år.

Følgelig er det obligatorisk at følge hans ﷺ *Seerah*, som den er, indenfor *Mubahaat*, *Mandubaat* og *Wajibaat*. Og den indsats, som Ledsagerne ﷺ, *Tabi'un* ﷺ, og *Atba'i At-Tabi'un* ﷺ lagde i arbejdet for at nedskrive Sendebudets ﷺ *Seerah* var en mægtig indsats, som er upåvirket, hvad angår sin vigtighed, og uændret hvad angår sin korrekthed, af det den kan indeholde af svage beretningskæder.

Derimod forbliver *Seerah* ren og den spiller en altafgørende rolle i muslimers liv, især i *Da'wah*bærernes liv, hvor en definition og opklaring af *Ahkam*, vedrørende metoden for at bære denne *Da'wah*, og hvordan man etablerer Staten, hvorledes man udfører *Jihad* og åbner lande for Islam, er meget nødvendige. Hvad angår de påstande og kaldet til at mindske *Seerahs* vigtighed, med en fordrejet tanke her, og en dårlig undskyldning der, er ikke andet end kald, som er indhyllt i onde hensigter og afvigelser; selv hvis hensigterne er gode, så er denne uvidenhed utiligelig, og det er en fejl, som ikke fritager ophavsmanden for syndighed og straf.

Sendebudets ﷺ *Seerah* skal placeres på den position den fortjener, og blev lavet for; som en vejledning; det er et Sendebuds ﷺ *Seerah* som ikke ønskede at se jer gennemgå hårde tider, og var nænsom og barmhjertig overfor *Mu'mineen*.

Han ﷺ siger:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو
اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾

"I Allahs Sendebud har I sandelig et fremragende eksempel for den som håber (på at møde) Allah og den Sidste Dag, og som ihukommer Allah (ofte)." [MOQ. al-Ahzab:21]

Referencer:

Den Mægtige Qur'an

Den Bærede Sunnah

Seerah Ibn Hisham

Seerah Ibn Katheer

Sahih Al-Bukhari

Khilafah Magazin

Dawah Studiecenter Publikationer
<http://www.al-dawah.dk>